

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedy JUDr. Jaroslava Hubáčka a soudců JUDr. Elišky Cihlářové a JUDr. Tomáše Foltase v právní věci žalobkyně: **Severní energetická, a. s.**, se sídlem Václava Řezáče 315, Most, zastoupena Mgr. Augustinem Kohoutkem, advokátem se sídlem Újezd 450/40, Praha 1 – Malá Strana, proti žalovanému: **Úřad pro ochranu hospodářské soutěže**, se sídlem třída Kpt. Jaroše 7, Brno, v řízení o kasační stížnosti žalovaného proti rozsudku Krajského soudu v Brně ze dne 27. 1. 2014, č. j. 62 Af 60/2012 – 48,

t a k t o :

- I. Kasační stížnost **se zamítá.**
- II. Žalovaný **je povinen** zaplatit žalobkyni na náhradě nákladů řízení částku 4.114 Kč do tří dnů od právní moci tohoto rozsudku k rukám zástupce žalobkyně Mgr. Augustina Kohoutka, advokáta.

O d ů v o d n ě n í :

Včas podanou kasační stížností se žalovaný Úřad pro ochranu hospodářské soutěže domáhá u Nejvyššího správního soudu vydání rozsudku, kterým by byl zrušen rozsudek Krajského soudu v Brně ze dne 27. 1. 2014, č. j. 62 Af 60/2012 – 48, a věc vrácena tomuto soudu k dalšímu řízení.

Krajský soud v Brně (dále také „krajský soud“) napadeným rozsudkem zrušil rozhodnutí předsedy žalovaného ze dne 11. 4. 2012, č. j. ÚOHS-R62/2010/HS-6427/2012/320/ADr, věc vrátil žalovanému k dalšímu řízení a uložil mu povinnost k náhradě nákladů řízení. Uvedeným rozhodnutím předseda žalovaného zamítl rozklad žalobkyně a potvrdil usnesení žalovaného ze dne 5. 5. 2010, č. j. ÚOHS-S094/2010/KS-

6328/2010/840/RPI, o nevyhovění žádosti žalobkyně o nahlédnutí do spisu sp. zn. S094/2010/KS ve věci povolení spojení soutěžitelů.

Krajský soud při svém rozhodování vyšel mimo jiné z právního názoru vyjádřeného v rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 28. 3. 2013, č. j. 9 Afs 29/2012 - 53 (všechna zde citovaná rozhodnutí Nejvyššího správního soudu jsou dostupná na www.nssoud.cz), vydaného v obdobné věci. Shledal, že toliko ve vztahu k důvodům, které žalobkyně žalovanému předestřela, lze žalovanému vytýkat jejich nezákonné posouzení. Nelze proto zohledňovat žalobní tvrzení, že se žalobkyně hodlala domáhat náhrady škody, neboť se nejedná o důvod, který by žalovanému během správního řízení sdělila. K podání podnětu k Evropské komisi nepotřebuje žalobkyně znát obsah správního spisu. Jestliže ale jako další důvod uváděla, že v případě spojení soutěžitelů dojde k oslabení jejího postavení na trhu s hnědým uhlím, a to v takovém rozsahu, že bude ohrožena její další existence na tomto trhu, a dojde též k narušení soutěžního prostředí, nelze souhlasit se žalovaným, že se jedná o běžný podnikatelský zájem žalobkyně, který ji k nahlédnutí do spisu neopravňuje. Ze žalobkyní uvedených skutečností plyne dostatečná intenzita důvodu pro to, aby do správního spisu nahlédnout mohla. Její právo nahlížet do správního spisu umocňuje i její aktivita ve správním řízení (zejména to, že podala námítky proti spojení a zjevně hodlala navrhopvat provedení důkazů ve správním řízení). Byť žalobkyně účastníkem řízení o spojení nebyla, nic jí nebránilo, aby k žalovanému činila podání, v nichž by uváděla, jaké důkazy považuje za potřebné provést. Jestliže žalovaný odkazuje na to, že správní spis obsahuje řadu informací, které lze považovat za obchodní tajemství, je třeba poukázat na to, že i kdyby tomu tak bylo, nejedná se o důvod, pro který by bylo možné nahlédnutí do spisu neumožnit. Na takovou situaci pamatuje ust. § 38 odst. 6 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád (dále jen „správní řád“). Krajský soud proto žalobě vyhověl.

Proti tomuto rozsudku krajského soudu podal žalovaný jako stěžovatel (dále jen „stěžovatel“) v zákonné lhůtě kasační stížnost, kterou výslovně opřel o ust. § 103 odst. 1 písm. a) a d) s. ř. s.

Stěžovatel namítl, že krajský soud vycházel z nesprávného posouzení ust. § 38 odst. 2 správního řádu a některé jeho klíčové závěry jsou nesrozumitelné pro nedostatek odůvodnění a v důsledku toho způsobují nepřezkoumatelnost rozsudku. Krajský soud nesprávně označuje jako právní zájem či jiný vážný důvod obavu žalobkyně z oslabení jejího postavení na relevantním trhu v důsledku změn jeho struktury a počtu soutěžitelů. Taková situace ale není nikterak výjimečná, neboť jí musí čelit každý soutěžitel. Spis by tak musel být zpřístupněn všem takovým soutěžitelům. Výsledkem by bylo nejen popření zásady neveřejnosti správního řízení, ale také zásah do práv účastníků řízení a jiných osob, které poskytovaly informace. Ne všechny informace mají charakter obchodního tajemství a nevztahuje se na ně ochrana dle ust. § 21c zákona č. 143/2001 Sb., o ochraně hospodářské soutěže a o změně některých zákonů, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o ochraně hospodářské soutěže“). Přesto se může jednat o citlivé informace, které nejsou běžné přístupné ostatním soutěžitelům. Jejich zpřístupněním by došlo k zásahu do práv soutěžitelů, kteří je poskytli, a mohl by mít i negativní dopady na hospodářskou soutěž. Dojde pak i k významnému ztížení činnosti stěžovatele při posuzování spojení. Oslovení soutěžitelé, resp. jiné subjekty, nebudou ochotni ke spolupráci, neboť se budou obávat, že informace budou zpřístupněny konkurentům. Ani to, že žalobkyně podávala konkrétní

pokračování

námítky a činila podání v rámci řízení, není ničím výjimečným. Jedná se o běžný podnikatelský zájem, který nedůvodně zasahuje do práv účastníků řízení, dotčených osob i veřejného zájmu. Krajský soud opomněl, že dopad posuzovaného spojení (povoleno 20. 5. 2010) neměl pro žalobkyni vůbec likvidační následky. Její obrat se udržuje na stejné úrovni. Stěžovatel tedy obavu žalobkyně vyhodnotil správně. Obava z vývoje na relevantním trhu nemůže ani při provedení testu proporcionality převážit nad právem subjektů, poskytujících pro účely řízení informace, které nejsou běžně přístupné, na jejich ochranu. Je to jen stěžovatel, který je nadán kompetencí objektivně hodnotit možný budoucí vývoj na relevantním trhu a podle toho rozhodnout. Podle krajského soudu žalobkyně svá tvrzení konkretizovala a prokázala, a to pouze na základě jejích subjektivních přesvědčení. Opomíjí otázku zásahu do práv účastníků řízení, dotčených osob a veřejného zájmu. Nejvyšší správní soud sám vychází z toho, zda zbývající dokumenty, po odstranění dokumentů chráněných dle ust. § 21c zákona o ochraně hospodářské soutěže, vůbec mohou mít ve vztahu k žadatelem tvrzenému právnímu zájmu či jinému vážnému důvodu na nahlédnutí do spisu nějaký význam (viz usnesení ze dne 20. 3. 2013, č. j. 2 Afs 82/2012 - 96). Pokud se tedy stěžovatel opřel o podobnou úvahu, nemůže se jednat o nezákonný postup. Úvahy předsedy stěžovatele jsou v jeho rozhodnutí dostatečně popsány a nebylo opomenuto ani posouzení toho, zda se dokumenty neobsahující obchodní tajemství či jiné citlivé informace vůbec vztahují k tvrzené obavě ze zhoršení postavení na relevantním trhu. Této otázce se však krajský soud nevěnuje a zkratkovitě uzavírá, že ochrana obchodního tajemství povolení nahlížení do spisu nebrání. Jestliže informace, které mohou potvrdit nebo vyvrátit žalobkyniny obavy z vývoje na relevantním trhu, jsou obchodním tajemstvím, pak bude zcela bezpředmětné zpřístupnit ji spis, kde najde toliko dokumenty procesní povahy, svá podání a další informace, které již k dispozici má. Stěžovatel proto navrhl, aby Nejvyšší správní soud zrušil napadený rozsudek krajského soudu, a věc vrátil tomuto soudu k dalšímu řízení.

Žalobkyně ve svém vyjádření ke kasační stížnosti uvedla, že krajský soud postupoval v souladu s právním názorem vysloveným Nejvyšším správním soudem v rozsudku ze dne 28. 3. 2013, č. j. 9 Afs 29/2012 - 53. Argument, že dopad spojení nebyl pro žalobkyni likvidační, je pro posouzení věci irrelevantní, neboť taková skutečnost nebyla a ani nemohla být v době posuzování žádosti známa. Není úkolem správního orgánu, aby zkoumal, zda nahlédnutí do spisu bude vést k úspěšnému prosazení případných nároků žadatele či nikoliv. Závěry krajského soudu nevedou k možnosti paušálního nahlížení do spisu všemi soutěžiteli. Žalobkyně proto navrhla, by byla kasační stížnost zamítnuta.

Nejvyšší správní soud přezkoumal kasační stížností napadený rozsudek krajského soudu v souladu s ust. § 109 odst. 3 a 4 s. ř. s., vázán rozsahem a důvody, které uplatnil stěžovatel v podané kasační stížnosti, a dospěl k závěru, že kasační stížnost není opodstatněná.

Stěžovatel předně namítá nepřezkoumatelnost napadeného rozsudku, kterou spatřuje v nesrozumitelnosti některých závěrů krajského soudu. Tuto námitku však stěžovatel blíže nekonkretizuje, pouze na několika místech v kasační stížnosti poukazuje například na to, že krajský soud nehodnotil důvody pro nahlédnutí do spisu s ohledem na objektivní hodnocení obav žalobkyně, respektive s ohledem na možný zásah do práv účastníků řízení, dotčených osob a veřejného zájmu. Těmito námitkami však stěžovatel

spíše věcně brojí proti závěrům a argumentaci krajského soudu. Krajský soud své závěry řádně zdůvodnil, uvedl, z jakých důvodů spatřuje rozhodnutí předsedy žalovaného za nezákonné, a své úvahy také podrobně ve svém rozsudku vyjádřil. Jeho úvahy jsou srozumitelné a vnitřně nerozporné. Napadený rozsudek v tomto směru proto nedostatkem odůvodnění netrpí.

Nutno podotknout, že krajský soud pouze hodnotil zákonnost důvodů, které předseda stěžovatele ve svém rozhodnutí vyjádřil. Nemohl nad rámec těchto důvodů dovozovat další důvody, v jejichž světle by nakonec mohlo žalobou napadené rozhodnutí obstát. Právě o to se stěžovatel snaží, když krajskému soudu vytýká, že nehodnotil skutečnosti, které ani on sám v žalobou napadeném rozhodnutí neměl. Neumožnění nahlédnutí do spisu totiž odůvodnil výlučně tím, že žalobkyně neprokázala právní zájem ani jiný vážný důvod. Poukazuje-li stěžovatel na dotčení práv účastníků řízení, třetích osob a veřejného zájmu, zásadním způsobem tak dodatečně doplňuje důvody svého rozhodnutí. Tyto argumenty měly zaznít v odůvodnění žalobou napadeného rozhodnutí, neboť nedostatek odůvodnění rozhodnutí vydaného ve správním řízení nemůže být dodatečně zhojen případným podrobnějším rozbořem právní problematiky učiněným až v řízení před soudem. Na takto dodatečné odůvodnění žalobou napadeného rozhodnutí nemůže být brán zřetel (srov. např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 13. 10. 2004, č. j. 3 As 51/2003 – 58).

Nejvyšší správní soud neshledal důvodnou ani námitku nesprávnosti závěru krajského soudu, že žalobkyně prokázala právní zájem na nahlédnutí do spisu sp. zn. S094/2010/KS ve věci povolení spojení soutěžitelů Energetický a průmyslový holding, a. s. a EAST BOHEMIA ENERGY HOLDING LTD.

Ze správního spisu vyplynulo, že v uvedeném řízení, podala žalobkyně námitky v souladu s § 16 odst. 1 zákona o ochraně hospodářské soutěže. Zejména v nich namítala, že v případě povolení spojení soutěžitelů dojde k negativním důsledkům spojení na trhu hnědého uhlí, kde žalobkyně působí (v oblasti těžby, úpravy a dodávek hnědého uhlí). Upozornila, že spojení podléhá notifikaci Evropské komise podle nařízení č. 139/2004 o kontrole koncentrací. Na trhu hnědého uhlí by v důsledku spojení došlo k posílení dominantního postavení společností ČEZ a Energetický a průmyslový holding, a. s. na poptávkové straně relevantního trhu. Toto spojení přitom přímo ohrozí i žalobkyni, která v roce 2008 dodávala více jak polovinu své produkce hnědého uhlí skupině ČEZ a více jak 12 % společností Elektrárny Opatovice a Energotrans, které již v minulosti hrozily ukončením odběrů uhlí od žalobkyně a jejich nahrazením dodávkami z Mibragu. Povolením spojení pak žalobkyně ztratí významné nezávislé odběratele. Rovněž uvedla, že spojení by ovlivnilo i soutěž na trhu výroby elektřiny, a požádala o umožnění nahlédnutí do správního spisu s tím, že obsahem námitek doložila svůj právní zájem.

K výzvě stěžovatele, aby specifikovala svůj právní zájem nebo jiný vážný důvod, pro nějž by jí mělo být umožněno nahlédnout do správního spisu, předložila doplnění svojí žádosti (podání ze dne 22. 4. 2010). Ačkoliv toto podání není součástí správního spisu, stejně jako krajský soud i Nejvyšší správní soud jeho obsah posuzoval na základě shodného tvrzení účastníků řízení. Reprodukce tohoto podání je obsažena v prvostupňovém rozhodnutí stěžovatele (bod 8 na str. 2) a shoduje se s tvrzením žalobkyně obsaženým v

pokračování

žalobě. Žalobkyně v doplnění žádosti rozvedla tvrzené negativní dopady posuzovaného spojení na hospodářskou soutěž a na ni samotnou. Poukazovala mimo jiné na to, že by ukončení odběrů jí produkovaného hnědého uhlí ze strany skupiny ČEZ a J&T, vedlo k ohrožení její životaschopnosti, neboť nebude schopna tuto poptávku nahradit jinými odběrateli.

Správní řád v ust. § 38 rozlišuje možnost nahlížet do správního spisu ze strany účastníků správního řízení a ze strany jiných osob. Účastníci a jejich zástupci mají právo nahlížet do spisu, a to i v případě, že je rozhodnutí ve věci již v právní moci (§ 38 odst. 1). Naopak jiným osobám správní orgán umožní nahlédnout do spisu, *prokáží-li právní zájem nebo jiný vážný důvod a nebude-li tím porušeno právo některého z účastníků, popřípadě dalších dotčených osob anebo veřejný zájem* (§ 38 odst. 2). Ustanovení § 21c odst. 1 zákona č. 143/2001 Sb., o ochraně hospodářské soutěže, ve znění účinném do 30. 11. 2012, jakožto *lex specialis* stanoví, že [z] *nahlížení do spisu jsou vyloučeny ty jeho části, které obsahují obchodní, bankovní nebo obdobné zákonem chráněné tajemství; spis musí zahrnovat vedle listin obsahujících takové tajemství i listiny, ze kterých bylo toto tajemství odstraněno, případně dostatečně podrobný výpis, který tajemství neobsahuje.*

Žalobkyně nebyla účastníkem předmětného řízení o spojení soutěžitelů. Nahlížet do spisu týkajícího se tohoto řízení tedy může za splnění podmínek § 38 odst. 2 správního řádu. Musí proto prokázat právní zájem nebo jiný vážný důvod pro nahlížení. Je to právě osoba žádající o nahlédnutí do spisu, která musí tvrdit a prokázat svůj právní zájem nebo jiný závažný důvod (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 22. 7. 2010, č. j. 9 As 17/2010 – 73 nebo rozsudek ze dne 30. 11. 2011, č. j. 6 Ads 132/2011 – 93). Stěžovatel přitom zkoumá, zda nebude nahlédnutím porušeno právo některého z účastníků, popřípadě dalších dotčených osob anebo veřejný zájem.

Nejvyšší správní soud k tomu dovedl, že „*povinnost tvrzení a povinnost důkazní není ve vztahu k nahlížení do spisu dle § 38 odst. 2 správního řádu samoúčelnou. Jsou to totiž právě skutečnosti uváděné žadatelem o nahlížení do spisu a týkající se tvrzeného právního zájmu či jiného vážného důvodu, které správnímu orgánu umožňují posoudit, zda je v konkrétním případě na místě umožnit žadateli do spisu (příp. do jeho části) nahlédnout, nebo zda je případné poskytnout ochranu právům některého z účastníků, popřípadě dalších dotčených osob anebo veřejnému zájmu, a nahlédnutí do spisu žadateli s odkazem na překážku předvídanou § 38 odst. 2 správního řádu in fine neumožnit*“ (rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 28. 2. 2011, č. j. 8 As 80/2010 – 68).

Nepřípustné je však prolínat podmínky obou fází posouzení žádosti, což stěžovatel svou argumentací činí. Správní orgán nejprve vyhodnotí existenci právního zájmu nebo jiného vážného důvodu. Teprve po uznání existence právního zájmu vyhodnotí, zda nahlédnutím třetí osoby do spisu nebudou poškozena práva účastníků řízení. Poškození práva účastníka řízení ovšem nemůže být důvodem k negativnímu vyhodnocení první fáze posouzení, tj. existence právního zájmu (viz rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 23. 1. 2014, č. j. 1 Afs 86/2013 – 78).

Důvodem pro nevyhovění žádosti o nahlédnutí do spisu nemůže být ani uplatnění zásady nevěřejnosti správního řízení vymezené v § 15 odst. 3 správního řádu. Ustanovení

§ 38 odst. 2 je ve vztahu k § 15 odst. 3 normou speciální. Jak uvádí právní doktrína, s níž se zdejší soud zcela ztotožňuje, „§ 15 odst. 3 nemá vliv např. na nahlížení do spisu podle § 38, v němž se rovněž odkazuje na povinnost mlčenlivosti a neznamená to, že na základě § 38 odst. 6 jsou ve spojení s § 15 odst. 3 dány důvody pro vyloučení některých částí spisu z nahlížení do něj.“ Účelem § 15 odst. 3 je jen zabránit tomu, aby se určité informace týkající se výkonu (působnosti v oblasti) veřejné správy dostávaly mimo sféru veřejné správy (Vedral, J. Správní řád. Komentář. II. aktualizované a rozšířené vydání, Praha, BOVA POLYGON 2012, s. 200).

Úkolem správního orgánu rovněž není, aby zkoumal, zda nahlédnutí do spisu bude vést k úspěšnému prosazení případných nároků žadatele či nikoliv. Jak již Nejvyšší správní soud dříve uvedl, správní orgán „[p]ouze posoudí, zda jsou tvrzení žadatele, jimiž odůvodňuje svůj právní zájem nebo jiný vážný důvod na nahlížení do spisu, v daném případě dostatečně konkrétní a prokázána. Je-li právní zájem nebo jiný vážný důvod na nahlédnutí do spisu dostatečně prokázán, pak správní orgán pouze zhodnotí, zda by nahlížením do spisu nebylo porušeno právo některého z účastníků řízení, popřípadě dalších dotčených osob anebo veřejný zájem“ (rozsudek ze dne 28. 3. 2013, č. j. 9 Afs 29/2012 - 53).

V rozsudcích ze dne 28. 2. 2011, č. j. 8 As 80/2010 - 68, a ze dne 29. 7. 2011, č. j. 8 As 81/2010 - 63, Nejvyšší správní soud uzavřel, že samotnou aktivitou žadatele, zejména podáním podnětu k zahájení řízení, nemůže být bez přistoupení dalších skutečností naplněna podmínka právního zájmu třetí osoby na základě § 38 odst. 2 správního řádu. Z toho ovšem nelze vyvodit závěr, že by procesní aktivita žadatele v řízení o spojení soutěžitelů nemohla být pro aplikaci § 38 odst. 2 správního řádu nikdy relevantní. Naopak ve spojení s dalšími skutečnostmi může mít pro posouzení právního zájmu či jiného vážného důvodu význam, právě jako v nyní posuzovaném případě.

Nejvyšší správní soud dospěl k závěru, že v nyní posuzované věci žalobkyně skutečně prokázala existenci právního zájmu na nahlédnutí do správního spisu. Je přitom vhodné podotknout, že tento závěr koresponduje také se závěrem učiněným Nejvyšším správním soudem při posuzování téměř identické situace v rozsudku ze dne 28. 3. 2013, sp. zn. 9 Afs 29/2012. I v nyní posuzované věci Nejvyšší správní soud považuje důvody a argumenty žalobkyně za dostatečně konkrétní. Na podporu svých tvrzení a k prokázání důvodů k nahlédnutí do spisu žalobkyně poukázala na smlouvu o spolupráci mezi společnostmi ČEZ, J&T a EnBW. Jako jeden z důvodů k nahlédnutí do spisu je hrozící narušení hospodářské soutěže a ohrožení jejího postavení na relevantním trhu hnědého energetického uhlí. Tyto své důvody detailně a konkrétně rozvedla a prokázala. Prokázala tak existenci právního zájmu, který ji opravňuje k nahlédnutí do správního spisu.

Nejvyšší správní soud se ztotožňuje s argumentací krajského soudu, že existenci vážného důvodu pro nahlédnutí do spisu umocňuje také aktivní účast žalobkyně v řízení o povolení spojení. Její námitky proti povolení spojení totiž byly zcela konkrétní a podložené. Podání námitek by samo o sobě nemohlo být důvodem pro shledání dostatečného právního zájmu pro nahlédnutí do spisu, nicméně tato procesní aktivita potvrzuje její zcela konkrétně odůvodněné a podložené obavy z narušení soutěžního prostředí a závažného ohrožení jejího postavení na relevantním trhu hnědého energetického uhlí.

pokračování

Nejvyšší správní soud nesdílí obavu stěžovatele, že by mohlo dojít k tomu, že by všichni soutěžitelé mohli nahlížet do správního spisu, čímž by došlo k ohrožení jeho činnosti. Žalobkyně prezentovaná logicky konzistentní a podložená tvrzení o zásadním dopadu spojení do jejího postavení na relevantním trhu nelze rozhodně považovat za běžnou obavu, kterou by v takto konkrétní rovině vnímali také všichni ostatní soutěžitelé. Kromě toho se uvedené závěry nijak nedotýkají možnosti vyloučit některé listiny z nahlížení do spisu (viz dále).

Nutno dodat, že k učinění závěru o existenci dostatečně intenzivního právního zájmu opravňujícího k nahlédnutí do spisu postačovalo prokázání reálnosti obav žalobkyně. Tuto reálnost žalobkyně prokázala, neboť jí uváděná hrozba újmy byla zcela konkrétní a podložená. Opačný závěr stěžovatele byl tedy nesprávný. Skutečnost, že se tato obava později nepotvrdila (stěžovatel tvrdí, že obrat žalobkyně je stále na stejné úrovni), nic nemění na tom, že tato obava měla reálný základ.

Pokud jde o možnost vyloučení některých listin z nahlížení do spisu dle ust. § 38 odst. 2 správního řádu ve spojení s ust. § 21c odst. 1 zákona o ochraně hospodářské soutěže, tato situace přichází v úvahu až ve chvíli, kdy je učiněn závěr o existenci právního zájmu nebo jiného vážného důvodu žadatele o nahlédnutí do spisu. V první řadě je nutno připomenout, že stěžovatel ani jeho předseda citlivostí dokumentů či dotčení práv účastníků a jiných osob neargumentovali ve svých rozhodnutích, nýbrž až v řízení před soudem. Nejvyšší správní soud proto není v této fázi řízení oprávněn hodnotit, zda lze skutečně některé listiny vyloučit z nahlížení do spisu. Je však s ohledem na další postup žalovaného vhodné v obecné rovině poukázat na některé judikatorní závěry k této otázce.

Jak uvedl Nejvyšší správní soud ve svém rozsudku ze dne 23. 1. 2014, č. j. 1 Afs 86/2013 - 78, ust. § 21c zákona o ochraně hospodářské soutěže, „*obdobně jako judikatura Soudního dvora EU (viz bod 33 rozsudku Donau Chemie [rozsudek Soudního dvora ve věci C-536/11, Donau Chemie, dosud nepublikovaný ve Sbírce rozhodnutí, dostupný na <http://curia.europa.eu>]) připouští, že v určitých případech mohou být dokumenty z nahlížení za účelem uplatnění náhrady škody vyloučeny. Správní úřad tak bude jednat vždy, pokud by například mohlo dojít k porušení obchodního, bankovního nebo obdobného zákonem chráněného tajemství účastníka řízení. Proto bude postupovat na základě § 38 odst. 6 správního řádu ve spojení s § 21c zákona o ochraně hospodářské soutěže tak, že předmětné dokumenty z nahlížení vyloučí. Poskytnuty nemusí být rovněž dokumenty, které jsou pro podání žaloby na náhradu škody bezpředmětné (obdobně usnesení NSS ze dne 20. 3. 2013, č. j. 2 Afs 82/2012 - 96[...]).*“ Právě jako v uvedeném usnesení č. j. 2 Afs 82/2012 - 96, na které také poukazoval stěžovatel v kasační stížnosti, tedy může v konečném důsledku dojít až k zamítnutí žádosti o nahlédnutí do spisu. Nicméně jak bylo zdůrazněno v citovaném rozsudku č. j. 1 Afs 86/2013 - 78, „*[s]těžovatel ovšem musí být schopen u každého dokumentu nebo souboru dokumentů vysvětlit, v čem konkrétně vidí porušení práv účastníka řízení. Nepřípustnost nahlížení nelze odůvodnit toliko obecným tvrzením o citlivosti informací.*“

S ohledem na výše uvedené dospěl Nejvyšší správní soud k závěru, že kasační stížnost je nedůvodná, a proto ji zamítl (§ 110 odst. 1 věta druhá s. ř. s.).

Ve věci rozhodl v souladu s § 109 odst. 2 s. ř. s., podle něhož rozhoduje Nejvyšší správní soud o kasační stížnosti zpravidla bez jednání, když neshledal důvody pro jeho nařízení.

Výrok o náhradě nákladů řízení se opírá o ust. § 60 odst. 1, věta první s. ř. s. ve spojení s ust. § 120 s. ř. s., podle kterého, nestanoví-li tento zákon jinak, má účastník, který měl ve věci plný úspěch, právo na náhradu nákladů řízení před soudem, které důvodně vynaložil, proti účastníkovi, který ve věci úspěch neměl. Vzhledem k tomu, že stěžovatel neměl ve věci úspěch, nemá právo na náhradu nákladů řízení. Žalobkyně zastoupená na základě plné moci advokátem měla v řízení před Nejvyšším správním soudem plný úspěch, a proto má právo na náhradu nákladů řízení, které jí vznikly v podobě nákladů na právní zastoupení. Náklady spočívají v odměně advokáta za jeden úkon právní služby (vyjádření ke kasační stížnosti) v hodnotě 3.100 Kč [§ 1 odst. 1, § 7, § 9 odst. 4 písm. d), § 11 odst. 1 písm. d) vyhlášky č. 177/1996 Sb., advokátního tarifu, ve znění pozdějších předpisů (dále jen: „advokátní tarif“)] a v náhradě hotových výdajů 300 Kč (§ 13 odst. 3 advokátního tarifu). Protože je advokát plátcem daně z přidané hodnoty, zvyšuje se tento nárok o částku odpovídající dani, kterou je povinen z odměny za zastupování a z náhrad hotových výdajů odvést podle zákona č. 235/2004 Sb., o dani z přidané hodnoty, ve znění pozdějších předpisů a která činí 714 Kč. Jelikož má žalobkyně právo na náhradu těchto nákladů řízení proti stěžovateli, rozhodl Nejvyšší správní soud tak, že je stěžovatel povinen zaplatit žalobkyni k rukám jejího advokáta na náhradě nákladů řízení částku 4.114 Kč.

P o u č e n í : Proti tomuto rozsudku **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 10. dubna 2014

JUDr. Jaroslav Hubáček
předseda senátu